

ЗАВДАННЯ ДЛЯ РОБОТИ В ПАРАХ

I. Знайдіть на віртуальній виставці «Бабин Яр: пам'ять на тлі історії» фотографії, що змістовно пов'язані з уривками з роману А. Кузнецова «Бабин Яр» та підтверджують цитати з роману.

1. «Це був величезний, можна навіть сказати, величний яр – глибокий і широкий, як гірська ущелина. На одному краю його крикнеш – на іншому ледве почують. Він лежав між трьома київськими районами: Лук'янівкою, Куренівкою та Сирцем, оточений кладовищами, гаями й городами. Дном його завжди протікав дуже симпатичний чистий струмочок».

2. «У сліпучих білих і чорних лімузинах їхали, весело розмовляючи, офіцери в високих картузах з сріблом. У нас з Шуркою розбіглися очі і перехопило подих. Ми наважилися перебігти вулицю. Тротуар швидко наповнювався, люди бігли з усіх боків, і всі вони, як і ми, дивилися на цю армаду приголомшено, починали посміхатися німцям, у відповідь і пробувати заговорювати до них».

3. «Це було 24 вересня, о четвертій годині дня.

Будинок німецької комендатури з “Дитячим світом” на першому поверсі вибухнув. Вибух був такої сили, що повилітали шибки не лише на самому Хрещатику, а й на паралельних йому вулицях Пушкінській та Мерінга. Шибки впали з усіх поверхів на голови німців і перехожих, і багатьох відразу було поранено.

На розі Прорізної піднявся стовп вогню і диму. Натовпи побігли – хто геть від вибуху, хто, навпаки, до місця вибуху, дивитися.

У перший момент німці дещо розгубилися, але потім почали будувати ланцюг, оточили палаючий будинок і хапали всіх, хто опинився в цей момент перед будинком або у дворі».

4. «Вони виходили ще затемна, щоб опинитися раніше біля поїзда і зайняти місця. З ревучими дітьми, зі старими і хворими, плачучи і перелаюючись, виповзло на вулицю єврейське населення городнього колгоспу. Перехоплені мотузками вузли, обдерті фанерні валізи, залатані кошики, скриньки з теслярськими інструментами... Баби несли, перекинувши через шию, немов гігантські намиста, вінки цибулі – запас провізії на дорогу... Розумієте, коли все нормально, всілякі каліки, хворі, люди похилого віку сидять вдома, і їх не видно. Але тут повинні були вийти всі – і вони вийшли.

Мене вразило, як багато на світі хворих і нещасних людей».

5. «О 8 годині 45 хвилин ранку пролунав страшний рев, із гирла Бабиного Яру викотився вал рідкого бруду метрів десять заввишки. ...вал вилетів з яру як кур'єрський поїзд, ніхто втекти від нього не міг, і крики сотень людей захлинулися за півхвилини.

...Натовпи людей вмить поглинув вал. Люди, які були в трамваях, машинах, – гинули, мабуть, не встигнувши зрозуміти, що сталося. Із рухливої в'язкої трясовини, виринути або, як-небудь борсаючись, видертися було неможливо.

Будинки на шляху валу були знесені, немов картонні. Деякі трамваї покотило і віднесло метрів за двісті, де і поховало. Поховані були

трамвайний парк, лікарня, стадіон, інструментальний завод, весь житловий район».

II. Чи можна з упевненістю сказати, що слова А. Кузнецова, наведені нижче, відповідають дійсності?

«Усе в цій книжці – правда. Коли я розповідав епізоди цієї історії різним людям, усі вони одностайно стверджували, що я мушу написати книгу... Слово “документ”, поставлене в підзаголовку цього роману, означає, що тут я наводжу тільки справжні факти й документи, і що ані найменшого літературного домислу, тобто того, як це “могло бути” або “мало бути”, тут немає».